

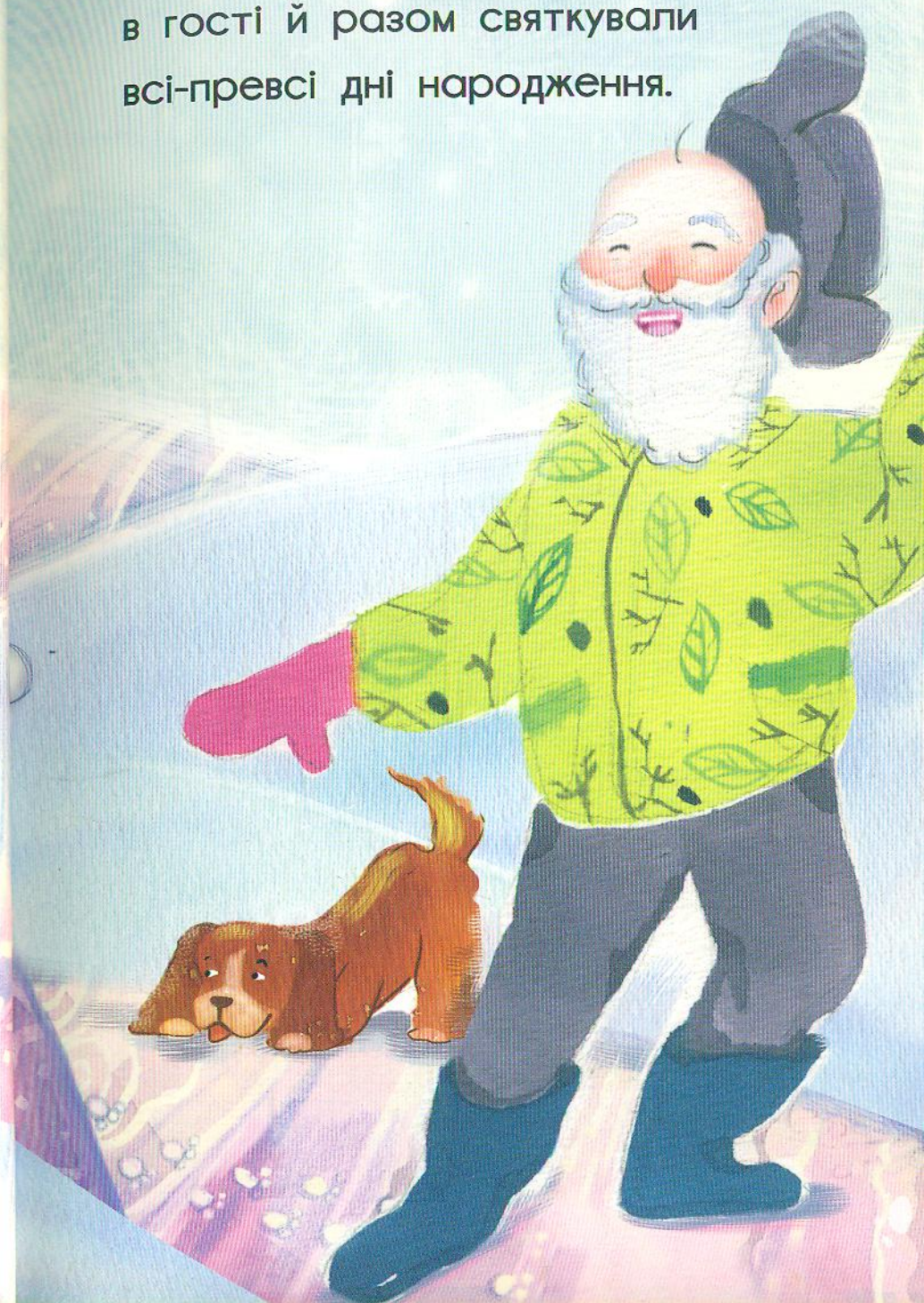
Жила собі на світі маленька жаринка. Не десь там яось жила, а в пічці маленького будиночка однієї великої-превеликої родини.

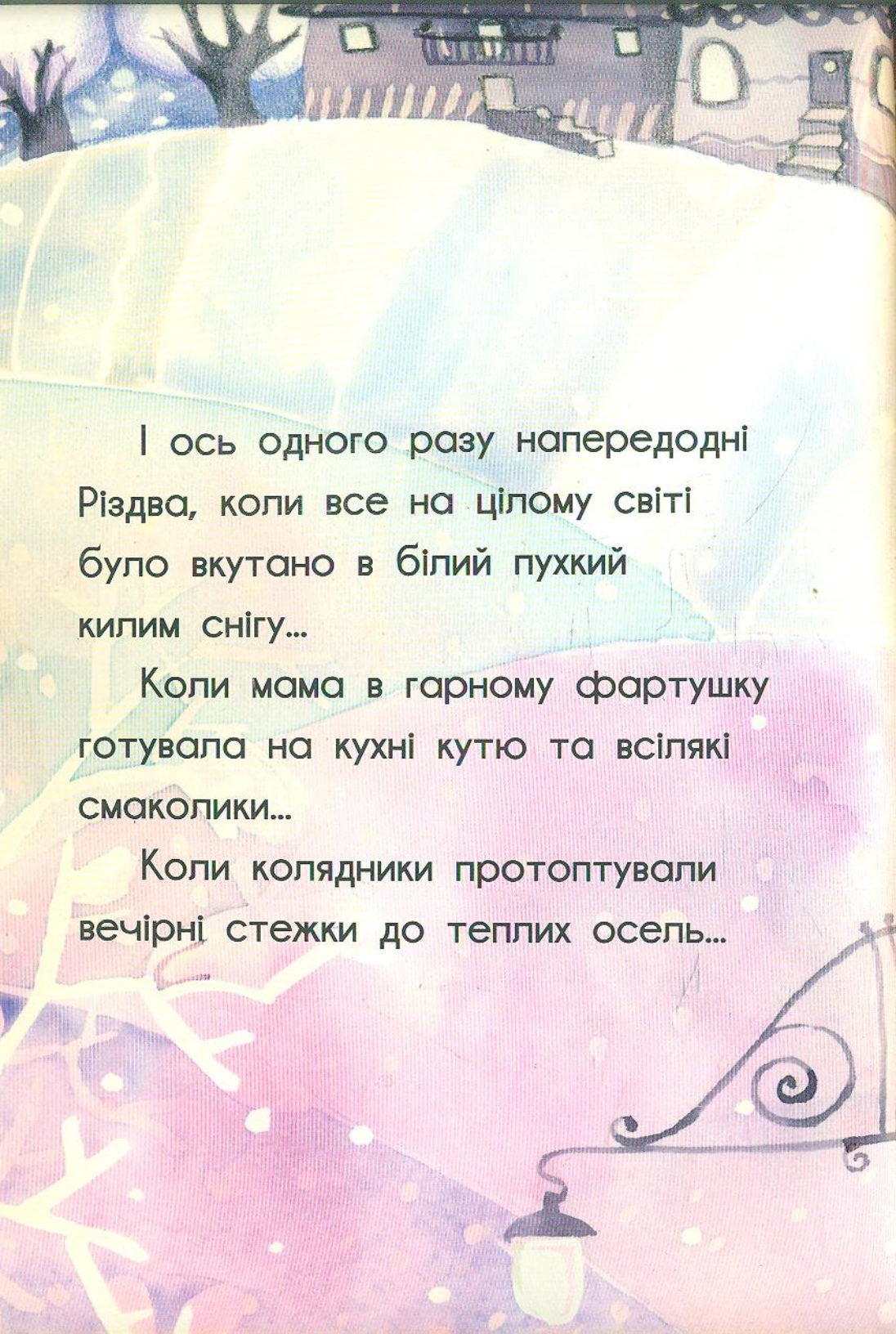
Усе було чудово в цій сім'ї. Діти росли, батьки працювали, бабусі з дідусями мешкали неподалік і дуже дружили зі своїми онучатами.

І всі ходили одне до одного в гості й разом святкували всі-превсі дні народження.

І ось одного разу напередодні
Різдва, коли все на цілому світі
було вкрито в білий пухкий
килим снігу...

Коли мама в гарному фартушку
готувала на кухні кутю та всілякі
смаколики...

Коли колядники протоптували
вечірні стежки до теплих осель...

Стара піч у маленькому будинку
знічев'я сказала вогню:

— Це я грію дім. Тому тут тепло.
— Отакої! — буркнуло полум'я
в печі. — Це я його грію, тому наші
господарі й не мерзнуть.

Жаринка ж була маленькою
і не хотіла втручатися в розмови
дорослих. Лише стиха прошепотіла:

— Зате я можу бути зірочкою...

